

sværsvæsen selvfølgelig nødvendigvis alene kan have. Det eneste Udspringpunkt ved den ærede Krigsministers Plan synes mig at være det, at Kampen skal være kort, men i og for sig er det ikke meget lyse Udsigter for hans Kamps Maal, thi det lyse Punkt er det, at Kjøbenhavn skal brænde et Par Dage, inden vi kapitulere. Der er altsaa heller ikke fra Modstandernes Side, synes mig, opstillet et Maal for vort Forsvarsvæsen, der skyder langt ud over, hvad vi ogsaa erkende maa være Maalet. Hvad vi kunne, er at konstatere og demonstrere og udføre de internationale Forpligtelser, der paahvile os som selvstændigt Land til at værne om den internationale Orden ved vore Grænser og i vore Farvande. Ud derover komme vi ikke, men ganske vist er det Maal af Udgifter, vi anvende paa en saadan Opgave, et komplet urimeligt, et komplet meningsløst. I de Aar, der nu ere forløbne, tror jeg, at Erkendelsen heraf for en stor Del har arbejdet sig mere og mere op i vort Folk. Den har haft en besværlig Gang. Kort efter Krigen i 1864 var der i Virkeligheden ingen stor Modsatning herhjemme i Forstaaelse af de militære Opgaver. Den Lære, vi fik den Gang, slog igennem og skabte her en Forstaaelse af vort Lands Betydning, dets Uafhængighed og Afhængighed, som gennemtrængte alle, militære saa godt om civile. Desværre varede det ikke længere end til 3 Aar efter Krigen, før vi kom ind paa en Svingning, der har vilst sig skæbnsvanger. Enhver kender de Forestillinger, der den Gang herskede i de ledende Kredse, dels om en standnavigt Alliance, dels om en forestaaende Kamp mellem Frankrig og Tyskland, som skulde aabne Mulighed for os til at redde og vinde noget, men selv i 1867 var der ogsaa blandt dem, der førte den da givne Lov igennem, en Erkendelse af, at man her mulig gif vel vidt, og denne Erkendelse var udtrykt i den Revisionsparagraf, som alle de Herrere erindre, der henstillede en fornøjet Overvejelse af denne Sag til at skulle foregaa 5 Aar efter. Meningen med denne Revisionsparagraf var ganske utvivlsomt den, at man havde en Forstaaelse af, at man var gaaet betænkelig vidt og forbeholdt sig at tage Sagen under fornøjet Overvejelse indenfor en forholdsvis kort Tidsskrift. Da de 5 Aar vare gaaede i 1872, skulde man have troet, at der var al mulig Anledning til at arbejde videre paa den Forudsætning, som laa i Revisionsparagraffen, thi den Gang var jo den fransk-tyske Krig forbi, og det skandinaviske Forbund var der vel ikke mere nogen, der den Gang tænkte paa. Desværre

varede jo Modstanden mod de Revisionsplaner, der gif ud paa at sørge vore militære Udgifter, ikke længere end til 1880; da kom vi atter et Skridt videre frem paa den Vej, som er saa ulukkelig og skæbnsvanger for hele denne Sags Behandling. Fra den Tid forekommer det mig ikke, at der for en dansk Politiker er andet end den eneste Hovedopgave at arbejde af al Kraft paa endelig at bringe Standsning til Veje i disse Ting. I denne Forsamling har der fra 1880 og op igennem Tirserne været et dobbelt Arbejde, gjort sig en dobbelt Retning gældende, der er kæmpet med stor Energi paa begge Sider, men selvfølgelig staar den ærede Krigsminister omtrent som Sejrherre, fordi han har haft Magten til at sætte sig ud over de Grænser, som skulde være vor Styrke, nemlig Forsatningens Grænser. Saaledes staar han — jeg misunder ham ikke denne Stilling — paa Ruinerne af vor Forsatning midt i en Fæstning, som fra Jordselen selv er en Ruin, og staar over for Befolkningen efter de 600, 6,000 eller 16,000 eller hvor mange det nu er, Foredrag, holdte af hans militære Agenter her i Landet, med det Resultat, som vi hørte ham i Dag i det danske Folketing; han staar nu overfor et Folketing, der, støttet af den hele demokratiste Befolkning her i Landet, siger til ham: Vi gaa ikke med til Kjøbenhavns Besættning, vi gaa ikke med til noget, der indeholder en Sanktion af Kjøbenhavns Besættning; vi gaa ikke med til nogen Forøgelse af vore militære Udgifter. Nu ville De maasse sige, at det er kun en ringe Ting at have opnaaet, fordi vort Standpunkt overhovedet her i Djæbløkket er en ringe Ting, men vi have dog Haab om, at den Tid ogsaa skal være til at opleve for os, hvor det faar noget mere at betyde. Derom man vil spørge mig, om jeg tror, at den Beslutning, vi nu staa i Begreb med at tage, vil gøre Indtryk paa Krigsministeren og hans Kolleger, om den vil have nogen Virkning med Hensyn til hans fremtidige Politik, siger jeg: Nej, det tror jeg ikke. Det er der vist ingen, der tror (Afbrudelse af Ordføreren). Nej, det ærede Medlem tror det ikke. Det smigrer jeg mig altsaa ikke med. Jeg forstaaer vel, at den højtærede Krigsminister og hans Kolleger ere bundne ved deres Fortid, at de rulle videre og videre paa den Vej, de nu ere inde paa, de kunne ikke andet, den højtærede Krigsminister kan ikke vige, han kan kun falde — lad os være glade ved, at han kan det. Jeg venter altsaa ikke, at det skal have nogen Indvirkning paa Ministeriets Politikk. Jeg ser jo vel, at den Side, den højtærede Krigsminister repræsenterer, er